

La contra Núria Astorch

La fira del bolet aguanta el xàfec

Tot i el mal temps, al mercat de Llagostera van participar-hi el 75% de les 104 parades previstes inicialment i l'afluència de públic va arribar a les 6.000 persones

Els auguris, a primeríssima hora del matí, no eren gens bons. A les 7, hora en què els firaires acostumen a muntar les parades, la pluja queia de forma generosa sobre Llagostera. Es van haver d'esperar fins ben bé les 10 del matí, moment en què el xàfec es va convertir en plugim, perquè els firaires poguessin començar a exposar els seus productes al públic. Tot i la pluja del matí i el fort vent que es va girar a la tarda, la Festa del Bolet, que ahir va arribar a la 8a edició, es va celebrar amb la participació d'un 75% de les parades de les 104 previstes, reorganitzades al voltant de les places del Castell, Mercat i Llibertat. I malgrat que l'afluència de gent va ser menor que en edicions anteriors, els organitzadors es mostraven proud contents amb el desenvolupament de la fira ateses les condicions meteorològiques adverses. El regidor de Promoció Econòmica, Ramon Soler, va reconèixer que, si bé en aquesta ocasió no s'havia arribat a les 10.000 persones de l'edició passada, estava molt satisfet amb la xifra dels 6.000 visitants. "El temps ens ha posat a prova i de moment l'estem superant", va manifestar Soler al migdia. Al vespre, Soler parlava d'una fira ja consolidada i convertida en un clar referent per al Gironès.

Els protagonistes del mercat del bolet van ser els rovellons –a uns 20 euros el quilo–, seguits dels ous de reig, més cars (a 40 euros el quilo) pel fet de ser més escassos. La procedència era molt diversa. N'hi havia de collits a Llagostera mateix i també del Ripollès, del Berguedà i dels Pirineus francesos. I els que ahir, tot i el mal temps, van anar fins a la Festa del Bolet de Llagostera no van marxar-ne sense haver-ne comprat almenys uns quants. Un dels firaires, Pere Salvans, de Sora (Osona), explicava que la temporada de bolets havia arrencat malament, però que en els

Una de les parades de bolets que hi havia al nucli antic de Llagostera ■ CLICK ART FOTO

darrers dies, i gràcies a la pluja, s'estava arreglant i presagiava unes bones collites.

La major part d'activitats programades per ahir, com els tallers d'oficis antics, les lectures dramatitzades de contes de Llagostera amb l'actor Pere Martí, l'exposició de les diferents espècies de bolets a l'ajuntament, les exhibicions de falcons i els lliuraments de premis, es van dur a terme igualment. Els historiadors locals Josep Cantó i Antoni Mascort van rebre el premi Ou de Reig 2010. Els organitzadors

–l'Ajuntament, la Unió de Botiguers, el Casino Llagosterenc, el Casal Parroquial, el GE Bell-matí i l'Associació de Restaurants, entre d'altres– van habilitar diverses zones d'aparcament i un trenet que portava els visitants a la zona de mercat. I la veritat és que veient la quantitat de comensals que hi havia a la Taverna del Casal, a l'aire lliure, on es podien degustar tota mena de platillos cuinats amb bolets, ningú hauria dit que el mal temps havia espantat els visitants. ■

LA COLUMNA Josep Murgades

Nobelables?

La recent concessió del premi Nobel de literatura es presta avui a tot d'alliçonadores reflexions. Heus-ne aquí tres.

Primera: importa saber destriar obra d'autor. Aquella no és reductible a aquest; és un artefacte autònom i amb validesa pròpia, que, com a tal, funciona (millor o pitjor) al marge de les grandeses i/o de les misèries (personals, familiars, ideològiques) de qui, en principi, l'ha creada. L'autor, pel seu compte, és i pensa i fa (així o aixà) igual que qualsevol altre quídam, amb independència dels productes escrits que elabori. Ai del progrés que no llegeixi Pla perquè era un carca i de l'ateu que ignori a gràcies la Bíblia!

Segona: el guardonat d'enguany, a banda que ho sigui a dreta llei literària, personifica, entre altres coses, la que bé podríem anomenar síndrome Tubino. En honor de l'estudiós gadità que, ni més ni menys que el 1880, amb la seva *Historia del renacimiento literario contemporáneo en Cataluña, Baleares y Valencia*, va fer una aportació cabdal al coneixement crític de la Renaixença. Però que també, alhora, no parava d'advertir del perill, segons ell, que aquell esclat literari transcendís els límits d'una cleda sols lletraferida i culturalista, políticament innòcua doncs. Si fa no fa com Vargas Llosa, que viu i es forma en part a Catalunya, que ajuda a valorar el *Tirant lo Blanc*, però que abomina tot allò que permeti remuntar aquest país del seu estatus de colònia i el seu idioma de la condició de mera curiositat arqueològica. Amor sí, però només si estàs sotmès.

Tercera: i quan seran reconeguts els catalanets amb un Nobel per a la seva literatura? Doncs quan n'hi hagi una majoria conscient que, tot i com la interposició espanyola sempre farà mans i mànigues a la contra, cal que una tal distinció comencin per guiar-se-la els mateixos interessats. I apostin pel consum prioritari de béns (culturals i materials) en la llengua que diuen tenir per pròpia.